hodování povolán. Zvláštní osobní zájem některého ze členů zsv-u, kteří jednání a usnesení o st-lově odvolání byli přítomni a jeho se účastnili, však stížnost nevytýká. — — — — —

Č. 5949.

Samospjráva obecní. — Administrativní řízení (Slezsko): Proti rozpuštění obecního zastupitelstva může rekurovati jenom obec, nikoli členové obecního zastupitelstva, třeba tvoří většinu jeho a třebas jim rozhodnutí o rozpouštění bylo doručeno.

(Nález ze dne 13. října 1926 č. 20.415.)

Věc: Josef U. a spol. v K. proti ministerstvu vnitra o legitimaci k rekursu stran rozpuštění obecního zastupitelstva.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Zsp v Opavě rozpustila výnosem z 18. března 1925 na základě § 96 odst. 1 ob. zříz. ob. zastupitelstvo v K., ježto došla k přesvědčení, že toto zastupitelstvo není s to, aby v oboru veř. správy řádně spolupůsobilo při plnění úkolů, jež obci jsou přikázány. Rekurs, který dnešní st-lé proti tomu podali, byl nař. rozhodnutím odmítnut pro nepřípustnost, poněvadž podle § 96 ob. zříz. slez. stěžovati si do výroku, jímž se rozpouští ob. zastupitelstvo, může toliko obec, nikoliv však členové neb náhradníci rozpuštěného ob. zastupitelstva. — —

O stížnosti proti tomuto rozhodnutí uvážil nss: — — — —

Na sporu je otázka legitimace st-lů k podání instančního rekursu proti rozpuštění ob. zastupitelstva. St-lé domnívají se, že jim legitimace přísluší, ježto byla jim zsp-ou přiznána a to tím, že úřad tento dal jim své vynesení, kterým ob. zastupitelstvo bylo rozpuštěno, doručiti s podotknutím, že lze podati proti němu do 14 dnů odvolání k ministerstvu vnitra.

Leč okolnost, že st-lé byli úřadem osobně uvědoměni o rozpuštění ob. zastupitelstva, i že byli upozorněni, že z dotčeného výměru je »možno obci se odvolati«, nemohla pro ně založiti právo na opravný prostředek, není-li jim právo rekursní poskytnuto zákonem. Bylo tedy v rámci stížnosti zkoumati, zdali st-lům právo rekursní podle zákona náleželo.

Podle § 96 slez. obec. zřízení může zsp ob. zastupitelstvo rozpustiti. »Obec může vzíti v případnosti takové rekurs« k min. vnitra. Právo rekursní náleží tedy podle zákona jedině »obci«.

St-lé snaží se dovoditi, že jim příslušelo vykonávati toto rekursní právo obce, poněvadž představují většinu členů ob. zastupitelstva. Stížnost chce tím patrně říci, že s-lé, představujíce většinu členů býv. ob. zastupitelstva, representují obec. Leč názor tento je mylný, neboť souhrn projevů jednotlivých členů ob. zastupitelstva i když tvořili většinu ob. zastupitelstva, není možno uznati za projevenou vůli obce, poněvadž vůle obce může se tvořiti a projevovati jen způsobem zákonem, t. j. ob. zřízením předepsaným. Podle zákona tvoří se však vůle obce »usnesením« ob. zastupitelstva, po případě ob. rady (§ 45 ob. zř. slez. a násl. a § 8 novely k ob. zřízením ze 7. února 1919 č. 76 Sb.). Nelze tedy za vůli obce uznati, co náležitým způsobem usneseno nebylo, byť

i snad většina členů ob. zastupitelstva jiným způsobem souhlas s tím dala na jevo.

Že bylo učiněno usnesení ob. zastupitelstva nebo aspoň ob. rady, aby rekurs k žal. úřadu jménem obce byl podán, stížnost vůbec netvrdí, a nebylo tedy třeba zabývati se otázkou, zdali o podání rekursu »obce« proti rozpuštění ob. zastupitelstva usnášeti se může ob. zastupitelstvo, pokud se týče ob. rada, a trvá-li tedy pro tento účel funkce zastupitelského sboru i po rozpuštění ob. zastupitelsva, či je-li k podání rekursu jménem obce povolán gerent dle § 96 odst. 2 ob. zřízení politickým úřadem ustanovený a pravidelně orgány obce nahražující. Pokud pak st-lé tvrdí, že jim legitimace rekursní příslušela osobně již jako členům obce (§ 9 ob. zříz. slez.), nelze jim dáti za pravdu, neboť dle výslovného znění §u 96 slez. obec. zřízení může si stěžovati proti rozpuštění ob. zastupitelstva »obec«.

Zdali by st-lé byli oprávněni proti rozpuštění si stěžovati jako členové ob. zastupitelstva, tedy zdali jim rekursní právo přísluší osobně na ochranu jejich práv členských, neměl soud příčiny zkoumati, ježto námitku takto konkretisovanou ve stížnosti nevznesli. — — — —

Č. 5950.

Státní zaměstnaci: * Aktivním požitkem podle § 17, odst. 2, č. 1 zák. 286/24 je také měsíční odměna, kterou pobírá pensionovaný státní úředník jako smluvní úředník státní.

(Náleze ze dne 14. října 1926 č. 4636.)

Věc: Miloš P. v P. proti ministerstvu financí stran snížení odpočivného.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Při úpravě pensijních požitků dle zák. z 22. prosince 1924 č. 287 Sb. byly st-li zř-ím v Praze se zřetelem k § 17. odst. 2. zák. č. 286/24 od 1. ledna 1925 sníženy odpočivné požitky o polovinu smluvní odměny, kterou dostává jako smluvní úředník min. fin. v částce ročních 10.920 Kč. Odvolání z tohoto opatření min. fin. nevyhovělo, vycházejíc z názoru, že i měsíční odměnu udílenou st-li jako smluvnímu úředníku jest považovati za akt. stát. požitek ve smyslu § 17. odst. 2. bod 1 zák. č. 286/1924.

Stížnost tvrdí a dovozuje z ustanovení §§ 17 až 21 cit. zák., že aktivním státním požitkem § 17 jsou míněny všecky dočasné služební požitky akt. stát. úředníka upravené platebními předpisy, že aktivním požitkem státním míní zákon jen požitky uvedené v § 24 zákona, že měsíční odměna vyplácená st-li patří jedině pod pojem jiného výdělečného příjmu po rozumu § 18 cit. zák.

Nss založil rozhodnutí o stížnosti na následujících úvahách:

Účelem zákona č. 286/24 o úsporných opatřeních ve veřejné správě jest, docíliti snížení nákladů na veř. správu, t. j. na úkoly, které stát nezbytně v zájmu státu a obyvatelstva plniti musí. Za tím účelem činí zákon v části II. úsporná opatření v oboru zaměstnanectva — zabývá se sní-